

OSAMLJENI ORFEJ

Vlado Gotovac

Vse bolj se mi dozdeva da slišim oblake
Vse voljnější je moj sluh
Glasovi prihajajo k meni iz mnogih stvari
Ne morem se več umakniti v tišino
Lahko že izrečem jok komarja
ali bolečino prilepljene muhe ki drhti
Vse bolj v mojem ušesu izginja človek
In njegove besede prehajajo v šum
Ki se širi iz vsega enako
Ogromna violina morebiti brez strun
tiho odmeva na modrem nebu
In zvezde podrhte vajo v sli
In se utrinjajo in pogašajo in padajo
Medtem ko se iz hladne globine dvigajo novi zvoki
Kot da nekakšen boben kliče k stvarjenju
Brezbrižno odgovarjajo vsemu oblaki
In le otroci pojejo z njimi
Vse bolj se mi dozdeva da slišim kako se razblinjajo besede
Zakaj v njih je vse manj te pesmi
Vse voljnější je moj sluh

lahko bi se pridružil mrtvim

NEBESNI VETER

Danijel Dragojević

Nebesni veter, tako si neizmeren; veješ prah
drobnih hroščev iz zelene pokrajine v nov kraj. Porajaš
vrtince v njihovih domovanjih, slepiš jih s svojo
mogočno nemarnostjo. Močan si in zagotovo nisi mislil
nanje niti tedaj, ko si na videz zamiral, nisi občutil
njihove žive zaposlenosti, temveč si jih odnašal brez usmiljenja.
Tolikokrat sem se spomnil cvetnega prahu vseh teh kril,
njihovih množitev, njihovih zelenih hrbtov, nog in drobnih
popolnosti, ki jih iztrgaš zemlji in vodi in zavilhtiš
v obsedeni ples smrti in padca. Ne zavidam tvoji skrajni čistosti,
s katero obdarjaš svet. Njihove zrahljane tipalke, noge in vretenca,
ki jih odpihuješ v nebesa so bliže blagemu trenutku
tišine in razumevanja kot tvoja moč.
Prostorom, v katerih se vijejo, podarjajo dušo, da bi se
naselila spodaj med dvema lahkima listoma, v razpoki zemlje
in stebela. In medtem ko jih, veter, raznašaš v nočeh in dnevih,
razširjajo vonj svojih zemeljskih legel, dih pričetega vrvenja.